

[Aksel Larsen.]

for kun opfattes — det er den eneste logiske Grund, der kan gives for det — som en Provokation. Man vilde have Slagsmaal. Man fik det ogsaa! Hvis Tiden tillod det — men Taletiden er begrænset her, og jeg kan tilføje: hvis jeg ventede, at Formanden vilde tillade det —, saa vilde jeg gerne oplæse en 2—3 Sider af denne Bog. Der behøves kun Ændringer af ganske enkelte Ord, saa passer det Ord til andet paa det, der skete paa Fælleden i Gaar. Husarerne var erstattet af beredent Politi, men det var ogsaa hele Forskellen. Beredent Politi og Fodfolk huggede ind paa Mængden, som satte sig til Modværge. Der er saa den Forskel, at i 1872 lød de officielle og formodentlig stærkt overdrevne Rapporter paa, at der var over 70 Betjente, der var saaret med Stenkast, mens de officielle Rapporter endnu kun lyder paa 3 Betjente, der er saaret ved Stenkast i Gaar. Hvor mange Demonstranter der er saaret, vides ikke. Men dette, at Politi til Hest rider ind i en ubevæbnet Menneskemængde, Mænd, Kvinder og Børn, det finder om Aftenen sin Beskrivelse i Radioavisen saadan, at: „Voldsmænd lemlæstede flere af Hestene“. Det har lidt større Interesse at faa at vide, hvor mange Mennesker der er lemlæstet af Hestehove og i Øjeblikket ligger paa københavnske Hospitaler eller i deres Hjem, sygemeldte og forbundne.

Men, som sagt, jeg skal afstaa fra den lange Citeren, man ellers kunde fristes til, og skal nøjes med at gøre opmærksom paa, at Konklusionen i Beskrivelsen i denne Bog siger, at

„med taabelig Brutalitet havde man bildt sig ind at kunne slaa Revolutionen ned ved Hjælp af Ryttersabler og Politistave, som om Arbejderbevægelsen var en tilfældig Oprørsbevægelse, der kunde splittes ved et Gadeopløb.“

Det er netop det samme, der skete i Gaar: med taabelig Brutalitet har man troet at kunne slaa Revolutionen ned, med Politiknipler og andre Vaaben, som om Arbejderbevægelsen var en taabelig lille Oprørsbevægelse, der splittedes paa den Maade.

Det er et Par Aar siden, den nuværende Statsminister i lyrisk Feststemning holdt bevægede Taler om den Udvikling, det danske Socialdemokrati har gennemgaaet, og han prægede da Ordene: *Fra Pio til Stauning*. Ja, jeg skal erkende, at det var udmærkede Ord, der er sket en Udvikling fra Pio til Stauning! Dengang var det den daværende reaktionære Regering, som forbød Arbejderbevægelsens Møde under en Strejke,

der af Borgerskabet betragtedes som en Samfundsforbrydelse. Det var den daværende Regering, som lod et saadant Møde splitte og Arrangørerne af Mødet tiltale og sætte i Fængsel. Nu er det den socialdemokratiske Regering, der ved festlige Lejligheder kalder sig Pios Arvtagere, men ved andre festlige Lejligheder lader sin Førstemand holde Taler for Fædrelandet i kongeligt Selskab i Idrætshuset. Det er denne Regering, som nu mere haardhændet end nogen tidligere Regering slaar ned paa Arbejderbevægelsen, forbyder dens Møder, lader Politiet overfalde Arbejderdemonstrationer og Forsamlinger og gennemfører en systematisk Arrestationskampagne for at slaa en Strejke ned.

Der er i Nat foretaget Ransagninger og Arrestationer og foretages stadig væk Arrestationer, dels i København og dels i Provinsen. Der er Forskel paa Tempoet. I Esbjerg ligger der Arrestordre mod en Række Fagforeningsfolk, men af taktiske Grunde foretrækker man at lade Arrestordrene sove, til man mener, der er kommet Ro i Byen, derefter kan man vente, at Maskinarbejderens Formand, Sømændenes Formand og forskellige andre Fagforeningsfolk vil blive arresteret, tiltalt og idømt strenge Straffe. I København er Arrestationerne begyndt, og de indledes i Nat ved en Ransagning paa R. F. O.s Hovedkontor og paa „Arbejderbladet“s Redaktion. Jeg skal lade den grundlovmæssige Side ved den Sag ligge, for jeg ved, at Grundloven interesserer hverken Regeringen, Justitsministeren eller Tinget. Jeg skal nøjes med at konstatere, at man officielt siger: Her maa vi have slaaet Ophavsmændene til Strejken ned, Ophavsmændene er Den revolutionære Fagopposition, og derfor udsteder vi Arrestordre og laver Ransagning. Hvor? Ikke alene paa Den revolutionære Fagoppositionens Kontor, men ogsaa paa „Arbejderbladet“s Redaktion! Ja, jeg kender intet Sidestykke til en Husundersøgelse paa Redaktionen af Hovedorganet for et politisk Parti, og jeg kender heller intet Sidestykke til det Raffinement, hvormed man gaar frem, hvormed en Frimurerdommers Kendelse er formuleret. Den lyder paa, at man har Ret til at foretage Ransagning i „Arbejderbladet“s Redaktion og tilstødende Lokaler. Det er et meget vidt Begreb, og Politiet vidste at fortolke det rigtigt. De brød ogsaa ind paa Partiets Centralkomitees Kontor og brækkede bl. a. mit Skrivebord op og tømte det for dets Indhold, saaledes at hvis Tingets Formand skulde faa det lykkelige Indfald at lade mig komme til at forelægge den Lov om Ben-